

МИНИАТЮРИ

(2004-2011 г. - Бургас)

БАБАТА - ВИКИНГ

Баба с вид на стар викинг продава семена на пазара. Прилича на мъж, но не е - носи протрита и избеляла рокля в сиво-бежов цвят. По-скоро - без цвят.

„Мъжката баба”, както я наричат всички на пазара, говори малко, колкото да обясни как се сеят семената. Гласът ѝ е дрезгав.

Продава тиквено семе от някакъв специален сорт, но само печено. Семките са едри и се люпят лесно. Искам да купя за посев. “Ела напролет - рече. - Всичкото го изпекох, оставих семе само за себе си. Ако ми остане, ще ти дам.”

Напролет отидох. Бабата-викинг я нямаше. Къде е, питам? „Умря. Днес ще я погребват. Живее ей там”.

Капака, подпрян до входа, видях отдалече. В малката гарсониера до ковчега седеше млад човек. Цветята бяха малко. Сложих и своите две.

Бабата-викинг бе облечена в черен костюм. Приличаше на мъж. „Баща ми – каза момъкът. - Беше професор по агрономия. Уволнили го. Продавал на пазара семената, които създал, предрешен като жена. А аз бях в чужбина...”

Запалих свещица и понечих да си тръгна, когато до купата с брашно зърнах малка чинийка с тиквени семки. Онези същите, едрите. Гребнах няколко и си тръгнах.

Напролет от семената поникнаха тикви. Есента ги събрах - грозни и сгърчени. През зимата извадих семето - едро и вкусно. Сътворено от бабата-викинг. Професорът-отшелник.

Зиме, щом навън студът зазвъни по клоните, палвам печицата и изпичам от едрите и вкусни семки на бабата-викинг. Благославям я.

Напролет всички сергии за семена продаваха тиквено семе - едро и вкусно. От къде е, попитах. „От мъжката баба” - отвръщаха ми. Как се нарича сортът, попитах. „Професор Обрейков” - бе отговорът.

Защо, никой не знаеше.

ТЕЛЕФОН

Пратил съм някаква пратка до някого в САЩ и той ми се обаждат да пита кога ще пристигне. Аз не зная и се обаждам по телефона в пощата да питам. Оттам някаква финтифлюга ми отговаря неопределено и уж затваря телефона, но после чувам в слушалката да коментира с някого: „Големи бунаци се навъдиха! Пратка до САЩ изпраща, че и по телефона се интересува кога ще пристигне. Ами ще пристигне когато пристигне бе, аланкоолу! Говеда с говедата!”

Адски ядосан виквам в слушалката: „Ало, госпожо, я си кажете името, искам да пусна жалба за некултурно отношение към клиентите.” Кратка тишина, после приглушен шепот: „Този пък откъде се обажда? Ало, кажете какво обичате!” „Искам да ми кажете името си.” „Защо?” „Защото искам да пусна жалба за некултурно отношение към клиентите.” „Какво некултурно отношение бе, още не си казал какво искаш!” „Точно това искам, да си кажете името!” Тряс слушалката. После отново чувам коментара ѝ: „Този пък идиот иска името си да му кажа. Нещо друго не ще ли? А единния ми граждански номер, а номерът на банковата ми сметка? Или на прашките ми? Кретени с кретени!” „Той не беше ли онзи същият, дето се обаждаше за САЩ?” „Как ще е същият ма, откачено-о-о!” „Гласът ми се стори същият.” „Отде да знам? Че като е същият, какво сега, да му се разчекна ли? Идиоти!”

Виквам отново, съжалявайки, че нямам с какво да запиша разговора им: „Ало, госпожо или госпожице! Да, аз съм онзи същият, дето пита за пратката до САЩ. Не знам какво стана, но слушам разговорите ви с някого до вас. Вие ме обиждате с разни оскърбителни думи и затова искам да подам жалба до шефа на пощата. Кажете ми името си, моля ви се!” „Ало-о-о! Кой на телефона? Пак вие ли сте? Нали ви обясних всичко? Ще пристигне пратката ви. Какво още искате? Името ми?... Иванова. Коя Иванова? Иванка Иванова. Защо да ви лъжа, ето ми личната карта.” Тряс, слушалката. Гаден женски кикот: „Този е луд! Луд за връзване! Чул бил разговора ми с тебе. Как не!... Муцо, ти знаеш ли... А-у-у-у-у! Не съм изключила комутатора! В-ъ-ъ-ъ-й!” Тряс, слушалката. Този път наистина.

Добре че телефоните имат комутатори, та да не чуваме какво говорят за нас.

ПОГЛЕД - УБИЕЦ

Имам поглед-убиец. Установявам го случайно. Пиша на бюрото си и виждам да каца муха. Мразя мухите - носят зараза. Заглеждам се в нея с остър неприязнен поглед, а тя сгъва крачка, обръща се на една страна и умира. Мисля, че е станало случайно, затова пробвам с друго насекомо - една гадна, изпълзяла изпод шкафа хлебарка. Същият ефект! Започвам да мисля, че имам поглед-убиец. Заглеждам се в случайна птичка - тя е красива и пее безгрижно. Никакъв ефект. За да убивам, трябва да мразя.

Кого мразя? Мразя шефа си. Затова не го гледам в очите... Докато не му дойде времето.

БОМБА

Лежим с жена ми в топлата пръст на разорана нива. Тя държи в ръце малкото ни бебе, повдига го пред лицето си и му говори. Бебето се усмихва и гука, а главицата му е светла, сякаш прозрачна.

Внезапно виждам самолета – той е от вражеските разузнавачи, дето летят ниско и без звук. Свиваме се на кълбо и замираме. Дано не ни види! Самолетът е над нас и усещаме вятъра на крилете му по косите си. Дали ще ни отмине!

Виждам как от кабината се откъсва малко черно тяло, подобно на кутийка с вакса, и си насочва със свистене към нас. Персонална бомба! Сърцето ми спира.

Бомбата се забива в рохката пръст на крачка от нас. Късно е да бягаме. Дано не избухне, мисля отчаяно, но знам, безпощадно знам, че след миг ще избухне и ще поразии всичко живо в радиус от няколко метра.

Минава секунда, две, а бомбата не избухва. „Да бягаме!“ – викам, грабвам жена ми и детето на ръце и хуквам през разораната нива. След двайсетина крачки падам по лице ги закривам с тялото си. „Сега вече можеш да избухнеш!“ – мисля си.

Бомбата не избухва.

Разказах това на приятеля ми сапър, а той рече: „Сънувал си. Тези бомби не правят засечки. Пилотът я активира и след секунди избухва.“

Отдохме при бомбата. Сапърът я огледа и каза: „Странно. Летецът е пропуснал да я активира. Имали сте късмет!“

Вървя и си мисля за бомбата. И ми се ще да вярвам, че пилотът не случайно е пропуснал да я активира.

ВОЙНАТА НА УЛИЦАТА

Зън-зън-зън! Дете минава с колело. Крясък на спирачки. Горестен майчин плач. Шофьор ругае грозно.

Войната продължава...

ЖАБИ

През май закваха жабите. Хиляди жаби.

Rana, rana! Колко майки по света си зарадвала, че чакат рожба? Милиони? Чух, че някъде ти издигнали паметник...

Днес циганите ви ловят със стотици и ви продават на ресторантите.

Rana esculenta, няма ли кой да те защити?

ЗВУЦИ

Може ли да се напише разказ само със звуци? Ето: Далечно радио отброява „точно време”. После - тишина.

Само листата на цветята си мълвят шепнешком...